

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

En l'ambient de gran alegria, propi del temps pasqual, ha tingut lloc la canonització de Joan XXIII i de Joan Pau II. Aquest esdeveniment, que ha adquirit molt relleu en la vida d'innombrables cristians, ens parla de fidelitat i ens impulsa a retornar un cop i un altre, amb el record i amb l'oració, a les arrels de la vocació cristiana.

Comentant l'evangeli de la Vetlla pasqual, el Papa recordava que a Galilea el Senyor va cridar els primers deixebles; per això, la invitació del Ressuscitat a tornar a Galilea, on podrien veure'l i estar amb Ell, **era una invitació a tornar-hi, tornar al lloc de la primera crida**. I el Sant Pare concretava: **també per a cada un de nosaltres hi ha una "Galilea" en el començament del camí amb Jesús. "Anar a Galilea" té un significat bonic; significa per a nosaltres redescobrir el nostre baptisme com a font viva, treure energies noves de l'arrel de la nostra fe i de la nostra experiència cristiana. Tornar a Galilea vol dir, sobretot, tornar-hi , a aquest punt incandescent en què la gràcia de Déu em va tocar al començament del camí. Amb aquesta espurna puc encendre el foc per a l'avui, per a cada dia, i portar calor i llum als meus germans i germanes [1].**

Aquestes paraules ens vénen com anell al dit en començar el mes de maig, en què l'afany apostòlic cobra un impuls nou per intercessió de la Santíssima Verge. Així ens encoratjava sant Josepmaria a aprofitar-ho, especialment des que el 1935 va començar el costum del romiatge de maig. Molts de vosaltres coneixeu -fins i tot ho haureu experimentat personalment- el costum de força cristians que, al llarg d'aquest mes, miren de portar flors a la Mare de Déu: *aquestes flors petites dels nostres propòsits, aquestes violetes humils i amagades que recollim durant la jornada [2].*

És l'ensenyament que el nostre Pare ens va transmetre constantment. Des de molt antic ens assegurava que hom pot comparar la nostra vida, sent nosaltres homes durs i forts, a la d'un nen petit -ho haureu vist tantes vegades- a qui porten de passeig pel camp, i recull una floreta, i una altra, i una altra. Flors petites i humils, que passen inadvertides als grans, però que ell -com és nen- veu, i les aplega fins a formar un ram, per oferir-lo a la seva mare, que el mira amb mirada d'amor [3].

Sant Josepmaria, que mai no va voler posar-se com a model de res, admetia una sola excepció: *si en alguna cosa vull que m'imitau, és en l'amor que tinc a la Mare de Déu [4].* Amb pietat i confiança de fill, s'adreçava cada dia a la Mare de Déu amb les oracions que va aprendre de petit: *frases ardents i senzilles, adreçades a Déu i a la seva Mare, que és Mare nostra. Encara avui, al matí i a la tarda, no un dia, sinó habitualment, renovo aquell oferiment que em van ensenyar els pares: oh, Verge i Mare de Déu, jo m'ofereixo per fill vostre. I en honra i glòria de la vostra puresa, us ofereixo els meus ulls, les meves orelles, la meua llengua, les meves mans... ¿No és això, en certa manera, un principi de contemplació, demostració evident d'un abandó confiat? [5].*

També Álvaro va aprendre dels pares, com en tantes llars cristianes, a tractar la Mare de Déu amb afecte filial. Cada dia recitava devotament una oració apresada de la mare: No t'allunyis, dolça Mare / no m'apartis la mirada / vine sempre al meu costat / no em deixis en soledat. / Ja

que em protegeixes tant / com veritable Mare, / fes que em beneeixi el Pare, / el Fill i l'Esperit Sant. En l'aparent senzillesa, aquesta oració tan coneguda pel poble mexicà té un contingut profund: la Mare de Déu, com a intercessora davant la Trinitat Santíssima, és camí segur que sempre mena a Déu.

Quina gran tasca duen a terme les mares i els pares cristians, els avis i les àvies, quan transmeten als fills o als néts les oracions del matí i de la nit! Aquestes pregàries no s'obliden, encara que passin els anys. Més encara, quan -amb el passar de la vida- de vegades semblen apagar-se les manifestacions del sentit cristià, no és estrany que la devoció a la Mare de Déu romanguí en el fons de l'ànima, com caliu sota les cendres, disposada a rebrotar en moments de necessitat espiritual, de tristesa o desànim.

Mons. Álvaro va conrear la devoció mariana amb gran profunditat i fermesa teològica, gràcies a la predicació i l'exemple de sant Josepmaria. En recordar la seva resposta a la crida divina a l'Opus Dei, durant unes hores de recés espiritual, comentava: «En aquest recés, el Pare va donar una meditació sobre l'amor a Déu i l'amor a la Verge, i em vaig quedar fet *fosfatina*» [6]. Immediatament va demanar l'admissió a l'Obra. Va ser, sense cap dubte, una gràcia especialíssima del Senyor, atorgada per la intercessió de la Verge, a la qual Álvaro va correspondre amb decisió immediata i definitiva.

Totes les gràcies ens arriben per la mediació materna de Santa Maria, Omnipotència suplicant. Per això, hem de fomentar més íntimament el diàleg amb la nostra Mare en les properes setmanes i, lògicament, en els altres mesos de l'any. Així augmentarà la nostra unió amb Jesús i l'esperit apostòlic. Aprofitem aquest mes per cuidar més el rès i la contemplació dels misteris del Rosari, tant en el romiatge que fem com en els altres dies. Així es farà «més profund en nosaltres -deia Álvaro- l'hàbit d'anar i tornar a Jesús constantment per Maria» [7].

En una de les consideracions de *Camí*, sant Josepmaria recomana aquesta manera de comportar-se. Álvaro del Portillo, en els primers anys de la seva vida a l'Opus Dei, li va demanar el significat d'aquesta frase: "anar i tornar" a Jesús per Maria. La resposta del nostre Fundador va contribuir a afermar encara més la seva pietat mariana. Ell mateix va recordar sovint aquest episodi, i l'explicació del nostre Pare: que la Mare de Déu ens traça el camí més curt i més segur per acollir-nos sempre a la misericòrdia de Déu; sobretot si, per desgràcia, ens hem separat d'Ell: no només amb ofenses greus, sinó també amb les petites o no tan petites indelicadeses que un cristià pugui tenir al llarg de la jornada.

Aquestes reflexions cobren especial rellevància durant les properes setmanes. Recordant la novena de sant Josepmaria a la Mare de Déu de Guadalupe, Álvaro concretava: «Quines flors portarem a la nostra Mare en aquest mes de maig? Us transmeto el consell del nostre Fundador, el que sempre ens va ensenyar a practicar, quan ens recomanava oferir a la Mare de Déu roses petites, les de la vida ordinària, corrents, però plenes del perfum del sacrifici i de l'amor. Mirarem, doncs, de posar més esforç -més amor- en els deures de cada moment: en la fidelitat als compromisos divins que ens uneixen a Déu i a l'Obra; en la preocupació santa pels nostres germans i per totes les ànimes; en el compliment de les obligacions pròpies de l'estat de cada un; en la realització d'un treball professional exigent i ordenat» [8].

Com tants homes i dones cristians, Álvaro del Portillo va anar purificant al llarg de l'existència els detalls d'afecte a la Mare de Déu que va aprendre del nostre Pare: posar a la cartera de butxaca o a la bossa una imatge de la Verge; saludar la Mare de Déu en entrar o sortir

de l'habitació i en passar pels llocs on en descobrim imatges; resar amb pausa i devoció les tres avemaries, abans del descans nocturn... En ocasió de les noces d'or de la fundació de l'Opus Dei, va declarar el 1978 com a any marià a l'Obra; temps que després es va perllongar al 1979 i al 1980, com a preparació i agraïment pels cinquanta anys del començament de l'apostolat amb les dones. «No farem res estrany ni clamorós -va explicar llavors-: anem senzillament, com a bons fills, a posar més la Verge en tot i per a tot» [9].

Durant aquell temps marià, en moltes visites a imatges de la Mare de Déu, a Roma i fora de Roma, passava el Rosari demanant a la nostra Mare per l'Església i pel Papa, per l'Obra, per totes les ànimes. Aquest recurs a la Mare de Déu constituïa una lliçó de fe en la intercessió de Maria; puc assegurar, perquè vaig ser testimoni ocular, que el capteniment d'aquest servent bo i fidel, enamorat de Jesucrist i de la seva Mare, movia a adreçar-se amb gran confiança a la Mare de Déu.

L'amor és industriós, cerca maneres de tenir present la persona estimada . Així procedia Álvaro en la seva devoció mariana, d'acord amb tants suggeriments del fundador de l'Opus Dei . *A l'hora de treballar* -ensenyava sant Josepmaria-, *empreu indústries humanes, mitjans que us serveixin de despertadors de la presència de Déu. Ho faig jo, i dona bon resultat* [10]. Ens va aconsellar posar a la butxaca un petit crucifix , per besar-lo en algun moment de la jornada; posar sobre la taula de treball una imatge del Senyor o de la Mare de Déu. *De tant en tant el miro -deia-, recordo el Senyor i li ofereixo tot. És com si tingués un retrat del pare o de la mare a l'abast de la mirada. Més, molt més: perquè és el meu Pare, el meu Déu, el meu Amic i l'Amor dels meus amors* [11].

Fins al final del seu camí terrenal, Álvaro es va servir d'aquestes indústries humanes: recordatoris per afinar en les manifestacions d'amor a la Verge. Per exemple, en els anys marians als que acabo d'al·ludir, deixava cada dia una estampa diferent de la Mare de Déu en el lloc on despatxava, per dirigir-li més mirades d'afecte i jaculatòries.

En aquells anys marians, molts fidels de l'Obra incorporaren a les seves vides allò que el nostre Pare suggeria, que Álvaro vivia amb pietat forta: el sant i senyal marià: unes breus paraules, a manera de jaculatòria, per mantenir la presència de Déu durant la jornada, amb l'auxili de la Verge.

En aquestes setmanes, trobem molts motius per honrar i créixer en aquest aspecte tan cristià. El dia 13, la festa de Nostra Senyora de Fàtima ens porta a la memòria les seves cures maternals. Del 16 al 24 ve a la nostra ment la novena de sant Josepmaria a la Vila de Guadalupe, a Mèxic, per pregar per l'Església, pel Papa i per l'Opus Dei. El 24 se celebra la memòria litúrgica de la Mare de Déu *Auxili dels cristians*. I el mes finalitza amb la festa de la Visitació de la Mare de Déu a la seva cosina santa Elisabet, a part de moltes altres advocacions marianes que se celebren en els diferents països.

Us suggereixo novament que rellegiu les homilies i altres escrits en què el nostre Pare es refereix a la Mare de Déu: ens empenyeran a rejoinir la pietat mariana, a incrementar el tracte amb Maria, i a mostrar a moltes persones aquesta senda segura que mena a la intimitat amb Jesucrist i, per Ell, a Déu Pare i a l'Esperit Sant. *Moltes conversions, moltes decisions de donació pròpia al servei de Déu han estat precedides d'una trobada amb Maria. Nostra Senyora ha fomentat els desigs de recerca, ha activat maternalment les inquietuds de l'ànima, ha fet aspirar a un canvi, a una vida nova* [12].

«Ompliu-vos, doncs, de confiança i de seguretat en la intercessió maternal de la Mare de Déu, i sigueu audaços en la invitació a moltes persones a honrar la Senyora amb aquests romiatges. Els fareu un gran bé, perquè en considerar els misteris del Sant Rosari, a pregar sense presses, assaborint, aquestes oracions vocals meravelloses que ens ha transmès l'Església, en oferir amb alegria alguna petita mortificació en honor de la nostra Mare, aniran aprenent les lliçons de la disponibilitat més absoluta al servei de Déu i de les ànimes que ens dóna l'Esclava del Senyor, la criatura més perfecta que ha sortit de les mans de Déu» [13].

Abans d'acabar, desitjo renovar-vos la petició que pregueu per les meves intencions. En els propers dies, espero la vostra companyia en l'oració pels trenta nous sacerdots de la Prelatura, als quals ordenaré el 10 de maig, a Roma. I seguïu encomanant -amb l'alè i la protecció de la nostra Mare- al Papa i als seus col·laboradors en el govern de l'Església, als bisbes, als preveres i religiosos, a tot el poble cristià. Que la llum de Crist ressuscitat penetri en les ments i en els cors. Confiem aquesta oració a la Verge Santíssima, i Ella ens conduirà a preparar-nos per a la solemnitat de la Pentecosta. Què ens hem proposat per millorar la nostra pietat mariana? Quines ofrenes especials li dedicarem cada jornada?

No m'aturo en tantes altres dates d'aquest mes, que ens revelen el paper grandios de santa Maria en les nostres vides i en la història de l'Obra.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de maig de 2014.

.....

[1] Papa Francesc , Homilia en la Vetlla pasqual, 19-IV-2014.

[2] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 19-III-1958.

[3] Sant Josepmaria, Carta 24-III-1930, n. 13 .

[4] Sant Josepmaria, Paraules al gener de 1954, al començament d'un any marià a l'Església universal.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 296.

[6] Álvaro del Portillo, Notes d'una reunió familiar, 3-X-1975.

[7] Álvaro del Portillo, Carta, 2-V-1985.

[8] Álvaro del Portillo, Carta, 1-V-1984. La citació de sant Josepmaria correspon a la seva pregària personal en la Vila de Guadalupe, el 20 de maig de 1970.

[9] Álvaro del Portillo, Carta , 9-I-1978, n. 20.

[10] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 30-III-1974.

[11] Ibid.

[12] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 149.

[13] Álvaro del Portillo, Carta, 1-V-1984.